

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВЪТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ

Годишен абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септември № 29.Обявления се приематъ
по споразумение

Подкрепата за вестника е подкрепя дадена за Варна

Настоятелството на д-во „Варненски кореняк“, въпреки всички трудности, които се срещат при издаване на един вестник, реши да продължи издаването на своя орган. То се вслуша въ желанието и директивите, изказани от членовете на дружеството въ последното му общо събрание. Но независимо от това желание, настоятелството се насърчи от добрия прием, който се даде на вестника. Разнообразен по съдържание, списван от добри сили, вестникът все повече и повече си пробива път, той се търси от всички, които обичат Варна и които се интересуват от Варна. Задачите на вестника остават същи — да се работи за издигане на Варна, да се изучава миналото на Варна, да се дават научни и поучителни статии и пр.

Редакционният комитетъ ще се старее и през VIII-та годишната да привлече, като сътрудници и други лица, освен познатите вече на абонатите и читателите. Но за да може да се добият резултати по-добри,

нуждна е подкрепата не само на членовете на дружеството, но и на всички, които се интересуват от Варна и за неговата съдба. Ние сме уверени, че варненското гражданство ще подкрепи трудните усилия на настоятелството и редакционния комитет. Без подкрепа морална и материална, дружеството ще срещне затруднения въ големите задачи и цели, които преследва. Това трябва да се разбере от всички варненски граждани, и ние апелираме към тяхното съзнание да се вслушат въ гласа на ония, които сж се сгруппирали около д-во „Варненски кореняк“, за да работят по дълг и съзнание за Варна. Дано нашите надежди бъдат оправдани! Тогава настоятелството и редакционният комитетъ ще се чувствуват по-силни и ще работят съ по-големо усърдие за постигане целите на вестника и на дружеството.

Подкрепете вестника, защото подкрепата, която се дава на вестника е подкрепа, която се дава на Варна.

Ж. Ив. Жековъ.

За акрополите на древния Одесусъ и Филипополи

I.

Акрополите на древния Одесусъ

Ако вземаме и ние да пишемъ за акропола на древния Одесусъ, правимъ го съ единствена цел да дебело подчертаемъ ценните, важни мисли, изказани въ колоните на този вестник по закрепването, запазването на единствения, бележителен паметник на древността въ града ни. Повторението не е излишно, но е полезно, защото има граждани, които още не сж се убедили въ полезността за запазване на старините — тѣзи исторически — археологически ценности — признак на култура предъ очите на иностранците, които посещават града ни. Археологическото д-во и музея доста сж писали по този въпросъ преди години и години, обаче гласът имъ остава гласъ въ пустиня. И сега се надават тревожни гласове от наши учени и общественици за запазване старините въ нашето отечество. За по-основателно схващане значението на варненския акрополъ, ще кажемъ нѣколко исторически бележки.

Споредъ историческите изследвания и достоверни сведения, които ни се дават от древните пътешественици по нашия край (Страбонъ, Анонимусъ, Скимни хиоски), гдето първобитните обитатели край бреговете на варненския заливъ, били кробизи — траки, които сж жи-

вѣли въ наколни жилища, но не се установява, че сж имали нѣкакво селище, установено е, исторически положително, че първите основатели на древния Одесусъ (Варна) сж били милетитѣ, въ царуването на мидийския царъ Астиагъ въ 572 или 585 год. пр. Хр. Хиоски поетъ Скимни въ поетическата си география казва: стихъ 741—744. „Одесусъ, който милетитѣ основаха въ царуването на Астиагъ, въ Мидия, е заобиколенъ отъ кробизи-траки.“ Дали милетитѣ се възползували отъ нѣкакво съществуващо вече тракийско селище на мѣстото на Одесусъ, това исторически не се установява, а положително се твърди, че първите основатели на древния Одесусъ сж били милетитѣ. Последните сж избрали това мѣсто за основание на града отъ търговско гледище, защото представлявало удобство за лесни съобщения било съ вътрешността на страната, било съ странство, като морско съобщение. Известно е, че милетитѣ сж се изселвали отъ отечеството си Мидия, за да образуват колонии, по широки търговски съображения, по крайбрежието на Черно море, за да тргуватъ съ родината си. Древниятъ Одесусъ билъ заобиколенъ отъ девствени гори; мѣстото е било високо и открито, и за запазване

на града отъ нападение на дивитѣ племена, отъ неприятелски нашествия, строили сж акропола, крепостъ край града, съ стени около града. Акрополътъ служилъ за военни цели, за скривалище на войниците и за наблюдение на врага. У древните народи този е билъ известния и сигуренъ начинъ за защита. Одесусъ е билъ, впоследствие, най-удобния пътъ къмъ богатата византийска държава.

Известно е, че аваритѣ, които се явили на балканския полуостровъ, и за пътъ къмъ Византия, нападнали древния Одесусъ и следъ като го разграбили, разрушили го до основи, заедно съ акропола, както сж разрушили и други градове въ Долна Мизия. Въ царуването си византийски императоръ Юстинианъ, за да може да се попрѣчи на бъдещи нападения, възобновилъ старитѣ акрополи около 80 и въздигналъ нови около 200. Между тѣзи възобновени акрополи — крепости, е билъ и акропола на древния Одесусъ. Архитектурниятъ стилъ, както това се вижда отъ печалните останки на акропола, е византийски стилъ. При многобройните разкопки, които се правятъ изъ града, за строежъ, откриватъ се акрополските стени около града и други старини. Трѣбва да се знае, че древниятъ Одесусъ (Варна) е билъ съ висока култура и е развивалъ оживѣна търговия. Той е стоялъ на чело на единъ търговски съюзъ между Одесусъ, Томи, Калатея (Манкалия), Аполония (Созополъ) и Месемврия, и е билъ градъ, който е ималъ златенъ вѣнецъ. Ако въ тѣзи времена — почти преди две хиляди и повече години — Одесусъ (Варна) е игралъ голѣма роля, държалъ първенство по своята култура, нима сега, въ днешно време, тази култура, съвременна и развита, трѣбвало да се помрачи?

За запазване поне името на древния Одесусъ, въ лицето на единствения паметникъ — акрополъ, който печално стърчи между здания, като че ли чувствува известна стѣсненост да се покаже на свѣта, трѣбва и наложително е да се взематъ важни мѣрки за запазване и украса на тази старина — гордостъ на сегашна Варна, която притежава такъвъ паметникъ исторически и единственъ въ такова състояние въ цѣла България, ако не се мамимъ. За запазване на подобни отъ важностъ старини, и украсата имъ признак на култура, съществува въ града ни археологическо д-во, което полага голѣми грижи не само за този паметникъ, но и за други исторически находки. Помнимъ, че на 6 юний 1906 г. се откри музей, който е прочутъ, по съдържанието си не само въ страната ни, но и въ странство. Обаче, това съчувствие, което се появи между гражданите при откриването на музея, като че ли е охладнѣло, и завладѣло едно безразлично сърдцата имъ, като не се записватъ за членове на д-вото. Мимоходомъ казваме тѣзи думи за установяване едно печално обстоятелство.

Предвидъ изнесените ценни мисли въ този вестникъ (броеве 19 и 22) по този важенъ въпросъ, ние си задаваме въпросъ, ще ли още общинската управа да стои безраз-

Съдбата на писмото на Ольхина до Цариградския патриархъ.

Въ миналия брой на в. „Варнен. коренякъ“ напечатахме писмото на варненския руски вице-консулъ Ольхина до Цариградския патриархъ, съ което той се оплакваше отъ действията на варненския грѣцки митрополитъ Порфирия. Въ настоящата статия ще се види каква е била съдбата на това писмо.

Въпросното писмо е било препратено до Патриарха отъ Ольхина чрезъ руския посланикъ въ Цариградъ — Негово Сиятелство Князъ А. Б. Лобанова-Ростовски съ званични писма подъ № 45 отъ 1 октомври 1862 год.

Ето препроводителното писмо:

М. Г.

Князъ Александъръ Борисовичъ! Честъ имамъ да Ви препратя незапечатано на благоусмотрението на Ваше Сиятелство частното ми писмо до Вселенския Патриархъ за неприятността, която се е случила между мене и тукашния митрополитъ. Ако Ваше Сиятелство признавате за възможно да доставите това писмо чрезъ одного отъ драгоманите на мисията, азъ мисля, че то ще обърне голѣмо внимание на Негово Светѣйшество и по-скоро ще го подбуди да направи благоприятно разпореждане. Ако пъкъ Вие, М. Г., намирате това неудобно, то не отказвайте, а просто заповѣдайте да се постави въ Патриаршията споредъ адреса.

По сжщия въпросъ консултътъ е отправилъ и частно писмо до известенъ висшъ чиновникъ въ мисията. Ето самото писмо:

М. Г.

Егоръ Егоровичъ!

Преди нѣколко дни между мене и тукашния митрополитъ произлѣзе една малка разпря, подробностите на която Вие можете да видите отъ писмото до Вселенския Патриархъ, изпратено незапечатано чрезъ Князъ. Не отказвайте да ме подѣржате

лична къмъ постѣпката на археол. д-во? Минаха се цѣли 22 години, и още не е направено за изпълнение решението на бившия общ. съветъ и писмото № 25 отъ 3 януарий 1914 до тогавашния кметъ на Мин. на народната просвѣта. Похвалната постѣпка на арх. д-во се основава на законъ, а въ една правова община законътъ трѣбва да се изпълнява, толкова повече, че и културата налага изпълнението на закона. Обичаме да вѣрваме и ласкаемъ се отъ надежда, че новоизбраниятъ общ. съветъ ще се занимае по почина на присъствението съ този въпросъ и ще му даде положително и бързо решение, съ което ще даде възможностъ на археолозите, историките да посетятъ нашия градъ, да видятъ тѣзи старини, и съ това да хвърлятъ нова свѣтлина върху тѣзи ценности, защото съ закрепването имъ, украсата имъ ще се установи самата истина за миналото на нашия градъ, за назначението на акропола и пр.

Никола Стателовъ.

Монетата от императоръ Аркадий

Находката на монети при разкопките въ всички случаи решава датата на изследваната старина. Обаче за гробниците не винаги важи това твърдение. Според повърхното на старитъ, подземния подкарь, който прекарвалъ душитъ въ вѣчното царство — приемалъ въ лодката ония души, които сж чакали най-много въ редътъ си. А това тѣ сж доказали съ монетата, която сж получавали отъ близкитъ си въ денъ на смъртъта си. Знаейки това, нѣкои отъ роднинитъ на умрѣлия нарочно сж поставяли въ ржката на покойника не съвременна нему, а нѣкоя по-стара монета, та да може той да получи по-бързо редъ въ лодката на Харонъ. Но въ много гробници монети изобщо не се намиратъ, и все пакъ душитъ сж били прекарани презъ ржката Ахеронъ,

въ това дѣло, което азъ отъ това не искамъ никакъ да проиграя, че консулитъ не трѣбва да проиграватъ особено първитъ процеси. При това пакъ самъ митрополитътъ не е противъ да ме удовлетвори, ако му препятствуватъ само чорбаджиитъ.

Не отказвайте да ме уведомите съ първа поща за отправянето на моя пликъ и ще отговори ли нѣщо Патриархътъ? Азъ бихъ желалъ да имамъ известие по-рано, или поне едновременно съ митрополита.

А ето каква е била сждбата на въпросното писмо.

Руската Императорска мисия въ Цариградъ съ писмо подъ № 630 отъ 8 октомврий 1862 г., съобщава на Олхина следното:

М. Г.

Александъръ Александровичъ!

Въ отговоръ на донесението Ви отъ 1 того подъ № 45, считамъ за дългъ да Ви уведомя, че непосредствената кореспонденция между Вселенския Патриархъ и нашитъ консули, при съществуващитъ между Негово Светѣйшество и Императорската мисия сношения е безполезна и, въ всѣки случай, несъобразна съ приемнитъ обичаи. За това азъ не признавамъ за удобно да доставя на адреса изпратеното писмо отъ Васъ, което при настоящето Ви го връщамъ.

Приемете увѣрение въ съвършеното ми почитание и преданостъ.

Кн. А. Лобановъ.

Макаръ че писмото до Патриарха не било връчено, за насъ оставатъ важни редоветъ, какво че варненскиятъ грѣцки митрополитъ Порфирий признава численото превъзходство на българитъ въ Варненската епархия още презъ 1862 г., начало на възраждането ни въ тукашния край.

защото никоя отъ тѣхъ не е била върната, ако ли пакъ не била осждана на вѣчно чакане предъ вратитъ на Ада. Намѣрена е бронзова монета около Аспаруховата кула, не въ гробница, не и при разкопки. Просто монетата се намѣри на една незастрлана улица въ изсѣхналото коритце на текуща вода. Тази скромна находка нищо не доказва; но откриването подобна монета въ почвата на града буди интересъ отъ само себе си. Тази монета разгледана подробно съ своитъ надписи и изображения, неволно ни пренася въ тревожнитъ дни на разпадащата се римска империя, когато дунавскитъ провинции биваха нападани и опожарявани отъ готитъ. Това бѣ презъ юношескитъ години на императора Аркадий, който изобщо не доживѣ пълнолѣтие, чиято монета тукъ описваме.

Монетата има 18 на 16 м.м. диаметръ, 2 гр. тежестъ съ тъмно-зелена патина. Добре запазена, изображенията и надписитъ ясни и чисти. На лицевата страна: бюста на императора въ профилъ на дѣсно. Дългата коса е прикрепена съ стема, изобразена съ точки; отзадъ на тила се развѣватъ двата края на кордела. Профилътъ на Цезаря е нѣженъ, момчешки. Дрехата му на дилпи, закончана на дѣското рамо. Наоколо надписъ на латински: „Въ името Божие Аркадий благочестиви божественъ Господаръ“. На опъко на монетата: Изобразени сж две прави фигури: Тая въ лѣво — Императорътъ съ копие въ дѣсната ржка, въ лѣвата държи топка (земното кълбо), наметнатъ съ тога въ кжсъ хитонъ, обвърнатъ съ глава къмъ женската фигура въ дѣсно, представляваща Виктория, богиня на победата съ крилѣ, поднасяйки на Императора вѣнецъ съ дѣсна ржка, а въ лѣвата — клонче (маслиново?). Облѣчена е въ препѣзана въ талия дреха, отпусната на дилпи, която въ нозетъ ѝ низко е развѣна отъ движението на сжщитъ. Наоколо надписъ, който гласи: „Бжди мжжественъ“, „храбрѣ“. Този лозунгъ умѣстно билъ препоръчанъ на младия, несмѣлъ Цезаръ предъ винаги близката варварска напасть. Аркадий е синъ на Теодосия Велики, живѣлъ около 395—410 г. сл. Хр. Източната империя преживѣла преселението на множество германски племена и хуни. Тия първобитни народи си турили за целъ ограбването на римската империя, която целъ постигнали въ времето на Аркадия и наследницитъ му. Така че намѣрената монета носи спомена на единъ отъ последнитъ римски цезари, когато и стара Варна е преживѣла ужаса на готскитъ опустошения.

В. П. Гочевъ.

Чуждитъ училища въ България

Днесъ не е лесно да се напишатъ и два реда въ полза на чуждитъ училища въ България, защото отъ нѣколко години тѣ сж изложени на силна атака. Граждани, които пращатъ децата си въ тия училища, едва ли не се титулуватъ като предатели, отстъпници отъ своя родъ. А между това много първенци: бивши министри, генерали, полковници, висши чиновници и най-виднитъ търговци не обръщатъ внимание на тия атаки и пращатъ децата си въ американскитъ колежи (въ Симеоново и Ловечъ), въ францускитъ лицеи, въ италианската гимназия и въ нѣмскитъ училища. Това показва, че дяволътъ не ще да е тъй черенъ, както го рисуватъ. Истина е, че бѣше време, когато нѣмаше контролъ надъ чуждитъ училища; никой не се интересуваше що се преподава тамъ напр. въ София презъ последното десетолѣтие на миналото столѣтие, калугерскитъ всѣки денъ преподаваха на децата уроци само изъ „библише гешихте“ и „катехизмусъ“ но това време мина. Днесъ правата и задълженията на частнитъ училища сж точно опрѣделени. Въ тѣхъ се учи бѣлг. езикъ, отечествена география и отечествена история на бѣлгарски. Въ всѣки частни училища има учители бѣлгари.

Много родители предпочитатъ чуждитъ училища, защото виждатъ: 1 — че въ тѣхъ децата сж подъ надзоръ и на опитни учители бѣлгари, които ги възпитаватъ въ националенъ духъ; 2 — че въ тия училища има добъръ редъ и нѣма такава претрупаностъ на ученици въ една и сжща стая и 3 — че тамъ ученицитъ изучаватъ всѣки предмет, които се учатъ въ нашитъ гимназии. Освенъ това ученицитъ усвояватъ много добре единъ чуждъ модеренъ езикъ.

Въ България нѣма чуждо училище, което да е разсадникъ на крайни идеи: противъ държавния строй, противъ България и противъ религията. Всѣки чужди срѣдни училища се стремятъ да се поставятъ на почва, на която по-рано бѣ поставено американското училище въ Цариградъ — Робертъ колежъ. А може ли нѣкой да каже лоша дума за Робертъ колежъ? България е пълна съ възпитаници на това американско училище. Тѣ заемаха и заематъ още видни мѣста въ управата на нашата страна. Всѣки сж добри бѣлгари.

Робертъ колежъ не бѣ подъ контролата на бѣлгарски власти, но умнитъ американци поддържаха за бѣлгарчетата способни бѣлгарски учители. Всѣки възпитаникъ на Р. колежъ има много добри спомени

отъ тамъ и съ въодушевление ще Ви разказва за бившитъ свои починали преподаватели, Панаретовъ и Войковъ. Тия учители държаха будни своитъ ученици. Тѣ се отнасяха другарски съ тѣхъ и сподѣляха своитъ възгледи около събитията, които ставаха въ България. Може да се каже, че Войковъ бѣ силно изопната струна, която трептѣше въ унисонъ съ събитията въ България. Той се радваше на успѣхитъ и силно страдаше, когато работитъ у насъ не отиваха добре.

Не по-малка роля сж играли, особено преди иашето освобождение, бѣлгарокатолическитъ гимназии въ Одринъ и Солунъ, ржководени отъ орденитъ на възкресенци и лазаристи. Тѣ дадоха редица добри и родолюбиви бѣлгари, като покойния Д. Бързицовъ, Г. Кертевъ и др. които заемаха и заематъ важни служби у насъ.

При днешнитъ условия родители тѣ мжчно могатъ да пращатъ децата си въ чужбина. Защо, като има възможностъ тия деца да не изучатъ добре единъ чуждъ езикъ въ България? Нима не е вѣрно, че повечето ученици въ гимназиитъ едва четатъ на чуждъ езикъ и не могатъ да се ползватъ отъ чужда литература? Печаленъ фактъ е, че се намиратъ иначе добри педогози учители, които не могатъ да се ползватъ даже отъ руската литература.

Нашитъ програми по френски и нѣмски езици сж съвършено несъстоятелни. Ученицитъ, вмѣсто да научатъ обикновената научна проза и най-обикновени разговори, учатъ старитъ класици. Ученикътъ не може да преведе нѣколко реда отъ единъ вестникъ или отъ единъ учебникъ по история и география, а учителътъ го заставя да превежда Лесинга, Гьоте, Шилера, Расина и др.

Може смѣло да се твърди, че въ чуждитъ училища у насъ се поддържа бѣлгарски духъ. Задачата на тия училища не е да подготвя измѣнници, предатели, а да създава приятели на тия, които сж основали училищата. Много естествено е, че тоя, който се ползува отъ богатата френска литература, ще обича Франция; тоя, който се ползува отъ нѣмската литература, ще обича Германия и т. н. Но да обичашъ Франция или Германия, не значи че си предателъ, измѣнникъ. Особно въ малкитъ държави е нужно да има голѣми приятели на великитъ държави, стига тия хора да сж преди всѣчко бѣлгари. Ромѣнитъ, благодарение на такива свои възпита-

В. „Варненски Коренякъ“, трѣбва да се чете отъ всѣки, които обича и работи за Варна.

Д-ръ П. Д. Скорчевъ

Съ будно око за дребни неджзи!

Съ радостъ и гордостъ ние наблюдаваме какъ подъ очитъ ни Варна хубавѣе и се превръща въ единъ чистъ и спретнатъ слънчевъ градъ съ прекрасни улици и тротуари, съ изящни радващи око то пѣстроцвѣтни булеварди. И ние, наблюдаващитъ варненски граждани, отъ сърдце съраждаме общинскитъ уредници, за постигнатитъ отъ тѣхъ голѣми успѣхи по усъвършенствуване на нашето морелѣтвище, по разхубавяване на нашия образцовъ за нашенски условия градъ. Отъ редица години лѣтовищна Варна е единъ рѣдко здравословенъ градъ, чистъ отъ епидемии по деца и възрастни. Дори бѣхтъ който преди години даваше годишно 200—250 ухапани варненци сега е вече предъ пълно изчезване благодарение на непрежнато стегнатата ветеринарна служба — миналата година сж лѣкувани 47 варненци, а тази година до днесъ 7 септемврий само седемъ.

Съ задоволство изтъкваме и друго едно отраднo наблюдение, будящо добри надежди за напредва-

що и тъй необходимо превъзпитание на нашето гражданство: докато доскоро нашитъ улици и тротуари гъмжаха отъ пѣсѣкъ, отхвърляци и храчки; докато подъ очитъ ни малки и голѣми хайти вандалски кършеха липи и читламбуци — днесъ гражданството само краси и пази нашитъ чисти китонирани улици, свѣтни се да ги замърсява и нито единъ гаменски кракъ не е дрзвалъ да нагази чистата свежа моравя по бул. Сливница и другаде. Хубавитъ шарени скамейки, тъй усърдно използвани отъ благодарната публика, все още си стоятъ здрави и читави и още не сж изподраскани (както академическитъ чинове въ „Съединение“) отъ оная многобройна гаменария, която тъй охотно си пише имената вредъ гдето може. Сжщото наблюдение можакме да направимъ и презъ днитъ на многолюдния селски сборъ: нашитъ селяни — хвала имъ! — съ нищо не накърниха хубавия и чистъ видъ на нашитъ улици.

*

Като изтъквамъ съ чистосърдечно задоволство всѣки тия радостни и насърчителни наблюдения, все пакъ ние трѣбва да имаме будно око за всѣчко онова що грози и унижава нашия градъ, което все още му придава обликъ на ориенталщина, на просташина и нехайство. Тукъ ще посоча на нѣкои такива недоглежданости, които трѣбва да се видятъ и отъ надлежно мѣсто и часъ по-скоро да се изправятъ.

Една досжщъ морска разходка, неимоверно здравословна и възбуждаща възторгъ и захласъ, е тази по вълнолома. Тукъ се чувствувашъ съвсемъ всрѣдъ морето, като че ли вървишъ далеко навжтре по морето. Въ дѣсно е пристанището съ своята пѣргава шетня изъ паракхидитъ и буденъ работенъ животъ, а въ лѣво необхватни морски простори и тънящиятъ далеко въ свѣтла мъглявина Евксиноградъ. Тукъ чайки хвъркатъ и плуватъ на голѣми ята, прибойтъ на вълнитъ е тукъ най-величественъ и бѣсенъ. Сутринъ слънцето щедро разсипва своитъ сребристи лжчи по трѣпнящата ширъ на пробудилото се море. Въ прозрачитъ бѣлботящи въ скалитъ води отсамъ и отвждъ вълнолома рояци сребристи рибки се ниягатъ подъ очитъ ти като нѣкак-

ва свѣтла комета и ненадейно изчезватъ. Подплашени кривокраки раци покатерили се по камениститъ склонове като че ли те гледатъ и стремително се спусчатъ къмъ спасителнитъ глжбини на морето. Нѣкоя палава рибка, паламудъ или илария изхвърква изъ водата и мокрото ѝ тѣло искри подъ яркитъ лжчи на веселото слънце. А насреще се зеленѣе въ надморска, въ приоблачна омая гиздавяно тѣло на още дремация Галатански хребетъ... И тъй унесенъ въ божествената красота на тая дивна морска природа изведнажъ се стжписвашъ и бивашъ свлѣченъ въ гнусотитъ на челоушката низменностъ: навредъ по вълнолома, до всѣко стжпало, до всѣко по-изгледно мѣсто е снесена по една смърдяща мръсотия, чиято дълга редица показва съответнитъ признаци на прѣсенъ или на отдавнашенъ произходъ. Та стоятъ си съ месеци тия позорни тукъ коремни фабрики и никой не е помислювалъ, че тѣ биха могли да бждатъ изринати въ морето. Само проливнитъ дъждове напоследъкъ и буйнитъ вълни на морето, преливащи вълнолома, сж успѣли да измиятъ тая сквернъ челоушеска и днесъ той е навредъ чистъ и угледенъ. Само на края, подъ фара откъмъ пристани-

ници, когато бяха победени, смачкани въ всевъзможната война, лесно създадох голѣма благосклонност на Германия къмъ тѣхъ.

Напоследъкъ се изнесоха поразителни факти за заболявания на учениците въ нашите сръдни училища. Трѣбва да се взематъ сериозни мѣрки противъ всички недъзи въ нашите училища. Искаме ли родители да не търсятъ чужди училища, а да пращатъ децата си само въ български училища, трѣбва да подобримъ условията, да създадемъ образцови училища, които да конкуриратъ чуждите не само съ даваните научни познания, но и съ усвояване на чужди езици. Въ такъвъ случай сами по себе си чуждите училища ще станатъ ненужни и ще се закриятъ. Въ такъвъ случай и всички атаки противъ тѣхъ ще сж излишни.

Р. С. За чуждите училища, френско и нѣмско, въ Варна не може да се саже нищо лошо. Напротивъ, тѣ иматъ много добри преподаватели и чужденци, и българи. Въ французския девически лицей преподаватели по български езикъ, отечествена история и отечествена география сж г. г. Юрд. Тодоровъ, Емануилъ Мутафовъ и отецъ Инокентий. Кой може да каже нѣщо противъ тия изпитани педагози? Трѣбва да съжеляваме, че фран. мѣжки лицей, когато бѣ вече най-добре нареденъ, когато се снабди съ богата библиотека и добре наредени кабинети по разните клонове отъ науката, се закри.

Едно културно-просвѣтено начинание въ гр. Варна

Познатиятъ на мнозина варненци О. Шишковъ се завръща въ града ни. Той отъ 1 октомврий т. г. е решилъ да открие въ свободното помѣщение на бившия френски колежъ „Св. Михаилъ“ единъ особенъ възпитателенъ културенъ институтъ „Франко-българско огнище“.

То ще приютава десетина души студенти академици, сериозни младежи, които желаятъ да използватъ въ по-голѣмо спокойствие и пълни удобства изучаването френския, тъй важенъ за тѣхъ, езикъ.

Ще имъ се даде квартира, храна и всичко друго необходимо срещу скромна, точно определена такса.

Сжщото огнище ще устройва дневни курсове на френски езикъ за ученици, а — вечерни за възрастни.

На всички желаючи да се запишатъ членове на френско-българското огнище ще се постави на разположение една удобна стая, гдето ще намѣрятъ, когато обичатъ презъ деня и късно до 10 ч. в. да четатъ френски книги, вестници и списания.

Презъ зимния сезонъ, въ салона

Петъръ Патковъ

Третиятъ

селско-стопански националенъ съборъ.

Голѣми прекеждия и изпитания преживѣ българския народъ, но той не се разочарова отъ живота, на-противъ, той кали своята воля и духъ, като заработи съ по-голѣма амбиция и ентузиазъмъ за преуспѣването на родното ни стопанство.

Усилията, старанията и вѣчния трудъ на всички представители на икономическия животъ, изградиха и градятъ живота на стопанството ни.

Всѣки отъ тружениците на стопанския ни животъ работи неуморно за свѣтлото бждеще на държава и народъ.

Разнообразието, различието и рода на професиите въ стопанския животъ не винаги позволява на деятелите на този животъ да бждатъ въ контактъ. Докато всички представители на икономическия животъ въ града сж въ постояненъ контактъ, то селянина и селянката, представителите на земледѣлско-стопанския животъ сж уединени, откъснати отъ града и живѣятъ своеобразенъ животъ. Днесъ живота повелява по-голѣми връзки, приятелски отношения и почитания къмъ селото, което води еднообразенъ животъ, тамъ където селянина и селянката отъ ранни зори до пълень здрачъ работятъ неуморно на полската ширь. За това необходимо бѣ опознаването и единението между селото и града. И въ името на това опознаване и сближение на селото съ града се породиха преди три години идеята за създаване на единъ селско-стопански съборъ, чрезъ който да се обикнатъ още повече селяни и граждани.

Ето, на 28 до 31 августъ т. г. ние имаме вече трети селско-стопански националенъ съборъ и отдадохме заслужената почитъ къмъ ония неуморни пионери на стопанския животъ, които отъ ранна пролѣтъ до късна есенъ работятъ по полята за да създадатъ блага, които сж обектъ на нашия експортъ и крепители на търговския ни балансъ, и главно производители на хлѣбъ нашъ на-суцини.

Съ обичъ и любовъ бѣха удостоени и възнаградени нашите съборяни селяни и селянки, за да почувствуватъ какъ ги тачи гражданитѣ и гражданката.

Радостъ и веселие изпита всѣки съборянинъ и съборянка въ градътъ ни, като почувстваха гостопримството на града, тъй както ние чувстваме на огнището ще се изнася по една сказка месечно.

Записвания и сведения за по-пълни подробности въ Дирекцията на огнището — ул. „6 септемврий“.

Пожелаваме пълень успѣхъ на това културно-просвѣтено начинание.

тѣхното, когато сме всрѣдъ тѣхъ въ село. Голѣма е и трѣбва да бжде такава признателността ни къмъ съборянитѣ, защото тѣ сж строители и крепители на нашето стопанство, което напредва въ своя развой, благодарение на възприемчивостта и неуморността на селянина, който реорганизира стопанството си, съобразно изискванията на чуждите пазари. Така чрезъ съгласуване на пжтствието на земледѣлските инструктори и труда на селянина се постигна просперитетъ за земледѣлското ни стопанство. Голѣма е заслугата на селянина и селянката за напредъка на нашето стопанство!

Поклонъ и хвала къмъ неуморния селянинъ и селянка за тѣхния трудъ, който произвежда блага, крепители на нашето стопанство, което преуспѣва благодарение на произведението отъ тѣхъ блага, изнасяни на международните пазари.

Нека това хубаво дѣло — селско-стопанския националенъ съборъ остане, като традиция, която да влива разтукъ въ селянитѣ и да създаде братска обичъ и любовъ между селяни и граждани.

В. „Варненски Коренякъ“ ще дава ценни матриали за историята на Варна.

Пжтищата въ лозята

Недавна общ. земл. стопанство направи изявления, че открили се нови пжтища изъ лозята за улеснение на гроздоизнасянето, по почина на самото общ. земл. стопанство. Обаче, въ тѣзи изявления не се забелязва, дали то се е съобразило въ наредбата на чл. 151 отъ З. П. З. Пр. и пр. Отъ направената справка се установи, че стопанството безъ да има предвидъ постановлението на цитирания членъ, е открило нови пжтища презъ частната собственостъ, безъ знанието и съгласието на стопанитѣ. Дали има съставени постановления, колко кв. м. мѣсто се отчуждава за новооткрития пжтъ и каква цена е поставена, и като се събщи това постановление на заинтересованитѣ лица, последнитѣ при незадоволство, да иматъ право да обжалватъ тѣзи постановления за цената предъ надлежния сждъ. Независимо отъ това, ако отъ отчужденото мѣсто се дава частъ на съседа, какво е направило стопанството за целта? Това въ изявленията не се казва. Желателно е стопанството да даде нуждното освѣтление по този въпросъ, за да не стане причина въпросътъ да вземе нежелателна посока.

Четете и разпространявайте в. „Варненски Коренякъ“ — защитникъ на Вашитѣ интереси.

Хлѣбаровъ

Спортъ-футболъ

Едно отъ обикновенитѣ сръдства за тѣлесно възпитание е спортътъ-футболъ, който има своето начало въ Англия. Не само футболътъ, но има и други спортове: бейзъ-болъ, крикетъ и др. Най-разпространениятъ спортъ е футболътъ, който е въведенъ и у насъ. Въ Англия, както и у насъ и другаде се образуватъ спортни клубове, които съставятъ известни наредби за играта. Тѣзи наредби не се различаватъ много. Най-главно вниманието е обърнато къмъ дисциплината въ играта.

Недавна бѣхме зрители на мачоветѣ между английския тимъ отъ крѣстосвача „Делхи“, и сп. клубове „Тича“ и „Владиславъ“. Нѣма да направимъ оценка на самата игра, а искаме да констатираме факта, че игритѣ бѣха гладки, лоялни. Нѣма онѣзи произволи, умишлени или не умишлени грубости, които се проявяваха въ миналото. Да не би при сжтствието на англичанитѣ да се е отразило върху нашитѣ играчи да бжде играта лоялна? Както и да е, желателно е, щото дисциплината да се съблюдава на всѣка цена. Въ Англия, люлката на футбола, и до сега въ игрищата се проявяватъ грубо държание на играчитѣ, тъй щото не трѣбва да се упрѣкватъ нашитѣ играчи въ грубости. И тамъ се срещатъ често инциденти, които нарушаватъ дисциплината. Ето и тамъ вече сж взели клубоветѣ почина за съставяне обща наредба за запазване дисциплината въ играта, за отстранение на умишлени и неумишлени грубости и оскърбления. Въ тази наредба се предвиждатъ строги наказания за грубости, проявени отъ играчитѣ, но тѣзи наказания се налагатъ и на съответнитѣ клубове, които не сж упражнили достатъчно внимание на дисциплината. Реферътъ на мача бѣше англичанинъ, който даде добри уроци на нашитѣ рефери.

Миналото на Варна трѣбва да се изучи отъ всѣки варненецъ.

Препоръчваме на нашитѣ читатели списанието „Летецъ“ — издание на Дирекцията на въздухоплаването, единственото наше списание за въздухоплаване и противовъздушна и противогазова защита.

Абонамента за 10 голѣми книжки по 2 коли съ художествени корици и ценни приложения е 40 лева, изпратени по пощенска чекова смѣтка 1454 до Дирекцията на въздухоплаването, ул. Московска № 13, Административна на „Летецъ“.

Всѣки българинъ трѣбва да получава „Летецъ“!

щето има една фирида, глупава и непотрѣбна (не сж ли били българи строителитѣ й?), превърната отъ тор-исти въ отвратителни Авгиеви обори, чиито нечистотии никакъвъ дъждъ не е смогналъ да измие. Фиридата трѣбва да се затвори съ желѣзна врата! Все тъй гнѣсна и одрискана е и алеята (алеитѣ!) надъ южнитѣ бани.

Ние примамливо канихме чужденци и нашенци да лѣтуватъ въ нашата морска „царица“; правихме шумно изложба и селски сборъ; преди нѣколко седмици се отпразднува петдесетъ годишнината на царъ Фердинанда — и освенъ че на всички наши гости показвахме цѣло лѣто ония вълноломски гадости, но и никому не дойде на умъ че бронзовиятъ бюстъ на тоя нашъ царъ, намиращъ се на края на вълнолома би могълъ да бжде почистенъ. Порано, мисля, той притежаваше бронзовъ вѣнецъ — сега той, безъ надлежно знание, е изчезналъ; самиятъ бюстъ е изписанъ съ моливъ и тебеширъ; нѣкой се е качилъ и стжпалъ на гърдитѣ му за да си пише мизерното име чакъ на челото му. Околовърстъ по мраморния кржжалъ сж написани хиляди имена и мръсни думи отъ нашенци, отъ арменци (тѣ сж застѣпени въ голѣмъ про-

центъ!), отъ турци, маджари и чехи, мнозина отъ които сж дълбали съ гвоздей и ножче въ самия мряморъ за да овѣковѣчатъ негоднишкото си име. Този позоръ не бива да се търпи! Все трѣбва да се намѣри нѣкой — поне служебно задълженъ, който да нареди да се измие бюстътъ, а мряморния кржжалъ да се изтърка съ четка и арена та да блѣсне и да свѣтне въ своята мряморна бѣлизна. Наоколо трѣбва да се постави здрава бодлива решетка за да не бжде досегаемъ бюстътъ и кржжалътъ за поганска ржка.

*

Желѣзната ограда на мжжката гимназия стои отъ 40—50 години изкривена и огъната. Желѣзнитѣ прѣтове и кривули, красящи тази ограда сж били още презъ миналия вѣкъ огънати и изкривени отъ тогавашната училищна младежъ. И десетки години си стоятъ тия желѣза все тъй огънати и изкривени; хиляди ученици, яки и корави, сж се извървѣли отъ тогава по хиляди пжти край тия желѣза; стотици училищни слуги, учители, директори и инспектори сж ги гледали и виждали — петдесетъ години си стоятъ тия желѣза криви и опозорени; отъ петдесетъ хиляди очи гледащи презъ

това време и виждащи, нито на едно не му дойде на умъ да трепне, да възнегодува и да накара двама-трима почиващи иначе училищни слуги, или десетина корави ученика да се запретнатъ и да изправяшъ тия изкълчени желѣза на гимназиалната ограда.

*

По улица „Бр. Миладинови“ край стената на пансионъ, отъ повече отъ десетина години липсватъ десетина плочки отъ тротуара, което го грози и подложва. Мнозина отъ лѣтуващитѣ въ този кварталъ отъ десетъ години сж свидетели на тази немара. Колкото и да е „държавенъ“ тоя пансионъ все трѣбва да се намѣри едно благотелно общинско лице да нареди да бждатъ поставени липсващитѣ плочки — за петъ пари работа! Такива „дефекти“ има и по други тротуари и то въ най-богатитѣ улици (т. е. предъ сжжло наемани магазини), които отдавна очакватъ да бждатъ поправени. Твърде желателно е и ония глупави вглжбнатини по тротуаритѣ предъ вратитѣ по ул. „Войнишка“ и другаде, никому за нищо непотрѣбни, да се запълнятъ и изравнятъ.

*

Ако въ лѣтовищнитѣ квартали

има много мухи, които гнетятъ нашитѣ лѣтовници и позорятъ града ни, тѣхното изобилие се дължи, покрай другото и на открититѣ сждове за сметъ лишени отъ похлупка. Добре е общинската управа да поржча да бждатъ направени по даденъ образецъ металически сждове за сметъ и да ги наложи срещу низка цена на домопритежателитѣ, на първо време въ лѣтовищнитѣ квартали. — Много отъ модернитѣ кжщи иматъ иззиданъ отъ бетонъ сандѣкъ за сметъ съ отворъ къмъ улицата, чиято сметъ следъ минаването на колата остава съ дни разхвърлена по тротуара. Да се нареди и да се следи щото стопанитѣ веднага да почистятъ тротуара.

Съ общи усилия и бдителностъ на гражданството и общинската управа и съ неотслабващо усърдие ние всинца трѣбва да се стремимъ да създадемъ отъ Варна единъ все по-спретнатъ, по-чистъ и по-здравословенъ градъ.

ПЕЧАТНИЦА „ИЗГРѢВЪ“

Кн. Александъръ, 10
е снабдена съ нови и модерни букви
изпълнява всѣкави поржчки.

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Н. Милковъ
предс. д-вото на химицитъ -- Варна

Общината и въздушно-химичната отбрана на населението

Опасността от химичните бойни газове и авиацията за мирното население принуди правителството да изработи единъ правилникъ за противовъздушна и химична защита на населението, печатанъ въ брой 63 отъ 23. мартъ 1937 г. на Държавниятъ вестникъ.

Мѣстния клонъ на д-вото на химицитъ се занима обстойно съ този правилникъ на 25 априлъ т. г. разясни неговитъ положения и даде своитъ препоръки на съюза на Българскитъ химици — София.

Като варненски граждани не ще бжде безъ интересъ да се повдигатъ въпроси отъ защитата на мирното население на града ни въ колонитъ на „В. Кореняк“ където да се посочватъ действителнитъ опасности на бойнитъ отровни вещества, нужна е съ една дума по този въпросъ истината, и истината прави човѣка силенъ.

Града Варна пада въ глава 7 отъ правилника, като градъ съ гарнизонъ, като ръководството за защита е въ ръцетъ — на началника на гарнизона и гарнизонния ръководителъ. Азъ ще се занима тукъ само съ гарнизонния комитетъ, който е съвещателенъ органъ на Началника на гарнизона. Председателъ на този комитетъ е офицеръ, назначенъ отъ Началника на гарнизона, а подпредседателъ е кмета на града и членове: градския мед. лѣкаръ, гр. ветеринаренъ лѣкаръ, архитекта, председателя на Д-вото „Червенъ кръстъ“, председателя на мѣстния клонъ на гражданското Д-во за противовъздушна и химична защита, представителъ отъ Д-вото на химицитъ.

Параграфъ 75 урежда дейността на комитета за подготовка на мирното население, за защита при нападение, като за целта урежда сказки, демонстрации, насажда знания и дисциплина при отбраната и редъ още други постановления за опазване на водопроводи електр. централи, фабрични помѣщения болници и др.

Много сложни сж обаче длъжноститъ на кмета като председателъ на административната власт въ гарнизонния комитетъ. По силата на чл. 18 отъ правилника той трѣбва да дава мнение при разглеждане на мѣроприятия по противовъздушна и химична защита на населението въ гарнизона по изработване образци разни обявления, предупреждения, ръководства и най-сетне чрезъ своитъ данни да води отчетността по отбиване на противовъздушна и химична повинностъ, а сжщо и работитъ извършени отъ тази повинностъ. Всичко това изисква известна компетентностъ, знание по въздушнохимическа отбрана. Оправдано е създаването при общината едно специално отдѣленне за противовъздушна химична защита като отдѣлъ при градската химична лаборатория заведующъ химикъ запасенъ офицеръ, който най-достойно и компетентно ще изпълни своята задача като познавачъ на бойнитъ газове и като пръвъ съветникъ на г. кмета. Д-то на варненскитъ химици е готово да съдействува на общинската управа въ тази негова тежка задача — нека бжде по-рано, за да не бжде късно.

ДНИТЪ, КОИТО ИЗГУБИХЪ ОТЪ ЖИВОТА СИ

Автобиографични бележки на Кр. Ив. Мирски
(Писани нѣмайки още 17 год възраст. Правописъ запазенъ).

На 15 Ноемврий 1852 г. родилъ съмъ се и съмъ стоялъ въ Котелъ на училището до година 1866 Мартъ 17. Губихъ напразно времето си до Априлъ 25, и тогава чичо ми х. Попъ фана уста Радоя да го проводи въ Бабадакъ съ мене абаджия. Тогази отвори дѣдова Петрова дюгень (П. Ивановъ) да се навъртаме тамъ, да земаме и най-повечето да стържимъ ямурлуцитъ. Стояхъ въ Котелъ до юлий 17. Него день тръгнахме съ коне до Пазарджикъ. Отъ Пазарджикъ съ единъ дириджанъ отидохме въ Тулча и тамъ заварихъ бая боленъ и стоехме тамъ до Августъ 8 и тогази двама съ уста Радоя отидохме въ Бабадакъ и слѣзохме въ Иванчува ханъ и нея вечеръ много ми бѣше мъчно за отдѣлянето ми отъ брата х. Никола. Стояхме тамъ 2—3 дена и подиръ си фанакме дюгень въ чаршията и и следъ нѣкой день доде Минчо отъ Тулча и забрахме да шиемъ. Азъ катадневн следвахъ чираклжжа си да нося вода и да земамъ хлѣбъ отъ Ахмедъ Ага съ четола. И като нѣмахъ вънкашна работа следвахъ да изкусуриявамъ потуритъ отъ копчета и пр.

Алжшъ-вериша следваше до нейде и презъ 2—2 недели ходихъ въ Тулча да посещавамъ бая си, като и той честичко прискачаше въ града ни (Бабадакъ). По Димитровъ день на приближаването му фанакме Имандиту, да ши, които двамата сир. Имандиту и Минчо като стояха до средопостната на Рождество Христово, дадохме имъ хесапътъ (който беше на месецъ) и си оти-

доха. Тѣй и ние двама съ уста Радоя останахме и стояхме до февруарий 5, год. 1867 и тогази тръгнахме си отъ тамъ за Котелъ и си отидохме на 15 сжщи въ среда и до сжбота се разхождахъ въ отечеството си. Въ сжбота на февруари 10 съ свакова заповедъ отидохъ на маазата имъ да слугувамъ. На бакалския дюгень стояхъ тамъ до година 1868 Априлъ 10 и на 11 сжщи тръгнахме съ свакови наедно съ кола за Пазарджикъ и додохме въ Пазарджикъ на 20 Априлъ въ сжбота и стояхме тукъ у Желязови два дни и на третия день, сир. на Георгиевъ день, по пладне тръгнахме съ дириджана на чифлика Делни-Бекювъ и тамъ стояхме до 1 месецъ и додохме въ Пазарджикъ за панаира и забрахме да продаваме манифактурни стоки и стояхъ мирно на работата си до януари 10, като не можахъ да различа черното отъ белото и доброто отъ злото.

Чрезъ съветитъ на тогозъ и спогоди и съ добро размишление сторихъ намѣрението да отида въ Цариградъ да следвамъ нѣкоя година въ наука. И тѣй, следователно, писахъ въ Цариградъ не лелята си синъ Х. Кръсть, за да поздравя уйчо ни*) и да го моли да ме вѣмсти въ некое училище. Писмото провадихъ на януарий 15. На 27 сжщи, писахъ и на Енчо съ бая Донча. Тогази предложихъ и на свака си намерението си. И той по-вече го одобри и ми предложи добри съвети, забра да ми приказва, че било много добро полезно нѣщо учението чововѣку.

*) Гавраилъ Кръстевичъ

И азъ по-вече възрадвамъ за дето и той одобри намерението ми и ме увери, че безъ друго щомъ се върне бати Дончо отъ Котелъ ще ме проводи безъ друго. И тѣй азъ съ нетърпение очаквахъ тая радостна минута. И тѣй като останаха 5—6 дена за излизането на месецъ марта пристигна отъ Котелъ наедно свако Бончо и бати Дончо. Азъ следъ единъ день предложихъ на свака за моята малко нему и мене голѣма работа, която другъ пжтъ презъ живота си не ще мога да видя. Той ми отговори, че овнчо и др. не ме пушчали и азъ най-после му доказахъ двойно и тройно, че не ще мога да отмахна отъ себе си тая мисль. И тѣй като се мая 2-3 дена сторилъ бѣше намѣрението да отида на Балчикъ. На тръгването доказахъ сжщото и той ми каза да помисля дорде се върне отъ Балчикъ. А нему било намерението само да ме върти. Като се върна азъ го запитахъ за сжщото и го запитахъ съ въпросъ, още ли ще се мая, още ли ще стоя да губя времето? Той ми каза свършено, че не може да ме проводи и че нѣма ни отъ Енча ни отъ него позволение.

Тѣй като ми каза тези за мене тѣй лошава хорати, горещи сълзи ме побляха и ми доде въ ума състоянието въ което се намирамъ безъ баша. Защото право казватъ старитъ: всеки баша се труди за рожбата си. Следъ една недѣля писахъ повторно на Енча, но не получихъ отговоръ. На 12 Априлъ 1869 г. додохъ въ Котелъ. Не стана онуй, което мислѣхъ, но стояхъ празенъ до 19 Май 1869 г. Отидохъ колкото да не стоя празенъ да уча турски при моллата. До 17 Юний четохъ при него и като не се възблагодарихъ, отидохъ при учителя Ст. П. Филиповъ въ общето тукъ училище и захванахъ по възможностъ да следвамъ следующитъ книги: българска граматика (отъ І. Груевъ), числителница, землеописание малко, космография, увода на общата история, французкий (олендорфа), турски и гръцки (колкото за беля). Тукъ е трудно да кажа, че когато влезохъ въ училището нѣмахъ отъ нищо понятие, само току-речи знаяхъ да прочитамъ и на двата езика, т. е. на нашия и гръцкий (1), а турски малко бехъ се научилъ. Колкото за французки съвсемъ не знаяхъ. Като наближи Рождество Христово направихме изпитание и отговорихме споредъ силата си. Понеже учехме на изусть стана преия между учителя и по забѣлжжитъ (онези, които до негде разбирахъ по нѣщо си). Учителитъ ни отиде да направи праздницитъ си въ отечеството си (Клисура) и ние напуснахме за Колета. Новата година (1870) започнахме съ радостъ — веселие. Свако х. Генчо бѣше тукъ. Три дни преди 1-й Януарий, доде въ Котелъ отъ Сливенъ Сава Райнувъ, момчето което стоеше при свакови въ Цариградъ. Той стоя у дома до 3 Януарий и отидоха на Сливенъ двамата, т. е. свако х. Генчо — той. Много добре се разговаряхме съ туй момче, стана ми веренъ приятелъ. Съ него заедно преводихъ писмо Женда х. Петровъ Милошевъ (понеже Сава щѣше да заmine отъ Сливенъ за Цариградъ). Блесна ми на умъ пжкъ сега да ида за по-добре въ Сливенъ, че да видимъ що ще стане. Но като примислихъ здраво, казахъ си, което ще науча въ Сливенъ, него може да науча и въ Котелъ. Но за да не си губимъ време въ таквизъ училища, изпросихме позволение отъ нашитъ въ Котелъ, за да ида въ Таборъ (но само за 3 години). Туй като одобри свако х. Гено, реши да приводе съ мене и Захари. И тѣй като се измина първата недѣля отъ Великия постъ (1 Мартъ 1870) доде Абулата отъ Парарджикъ и въ понеделникъ излезохме отъ Котелъ трима. Азъ свако х. Генчо Захари и дѣдо Ману (отъ Копривщица). Въ понеделникъ вечеръ спяхме на пазара на Тотювата гостоприемница. На 3 Мартъ въ вторникъ едвамъ стигнахме въ Джумаята, защото времето бѣше много лошава: имаше голѣма фуруна и дирижамото потъва въ

ХРОНИКА

Наскоро ще се гласува общин. бюджетъ. Добре ще бжде да се направи предварително изложение отъ г. Кмета предъ гражданството, за да се изкажатъ по него всички, които се интересуватъ отъ управлението на Варненската община.

На 30 септемврий т. г. ще стане Тържественото откриване на зимния сезонъ на Варн. Общ. Театръ съ пиесата „Бащи и Синове.“ Пожелаваме успѣхъ на артиститъ и отправяме апелъ къмъ гражданството да подкрепя трудното дѣло на артиститъ.

Строителниятъ сезонъ си отива. Добре ще направи общинската управа, ако завърши започнатитъ благоустройствени работи.

Научаваме се, че въпросътъ за постройка на прогимназия на пазарния площадъ билъ разрршенъ благоприятно. Нека се побърза съ започване на строежа, защото нуждата отъ училищни стаи въ Варна се чувствава твърде много.

Огдавна стоятъ разхвърлени бордюри предъ лицето на Варненската поща. Желателно е презъ зимата да бждатъ поставени.

Отрадно впечатление направи измиването на пазарния площадъ на 22. IX. Добре ще е, ако това се прави следъ всѣки пазаренъ день.

Гражданството нека използва намаленитъ цени на топлинъ морски бани.

На 22 августъ, т. г. почина въ Варна бившия търговецъ Петъръ А. Пейчевъ. Той е билъ народенъ представителъ, директоръ на Варн. Театръ и редакторъ на издаванъ въ Варна вестникъ. Съ благия си характеръ той се ползуваше съ симпатитъ на варненското гражданство. Вѣчна му паметъ!

Умоляватъ се лицата, до които се изпраща в. „Варненски кореняк“, да не го връщатъ, а да станатъ абонати, съ което ще подкрепятъ дѣлото на Варна. Годишниятъ абонаментъ е 25 лв.

Умоляватъ се редакциитъ на вестницитъ, до които се изпраща в. „Варненски кореняк“ да изпращатъ въ замѣна своя вестникъ.

Който обича гр. Варна и иска да работи за издигането му въ всѣко отношение трѣбва да стане членъ на Д-во. „Варненски кореняк.“ Членъ може да бжде всѣки, който е живѣлъ въ Варна по-вече отъ 10 години.

Джумайския боазъ. Като додохме на Джумая, разпрострахме всичкитъ си дрехи ги държахме да съхнатъ до сутринята. Тамъ спяхме на Червено Гергива гостоприемникъ. Въ среда (4 Мартъ) излѣзохме отъ Джумая и стигнахме едвамъ до Шуменъ. Тамъ като отидохъ намѣрихъ се съ г-нъ Антона Бошнаковъ и като се разговаряхме за читалищата имъ, каза ми „Да те заведе приятелю на нашето читалище. Трѣба да забелѣже, че имаха две читалища той иска да ме заведе на новосъставеното. Случайно мина отъ тамъ Г-нъ Атанасъ Поповъ Добрамаджиевъ. Като се видѣхме и съ него, той ме помоли да ме заведе въ тѣхното. Въобразете си едно гезино, пълно съ хора, добре наредени маси и на всѣка по 2—3 вестника различни и по нѣколко книги. Ние съ него, като отидохме, часътъ бѣше по 10¹/₂, седнахме на една маса кафежията ни донесе по едно кафе, като го изпихме, прочетохме до нейде си вестницитъ. После видѣхме до насъ друга една маса и до нея имаше повечко хора. Любопитни да видимъ станахме, та отидохме тамъ. Тамъ видѣхме, че бѣше обсапана съ книги за проданъ. Попрегледахме ги и си взехме по нѣкоя и друга. Азъ си взехъ само 2, защото другитъ си имахъ, съ менъ си ги носѣхъ отъ Пазарджикъ.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна